

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap october 25^{én} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' porkoláb leánya.

(Vége.)

Szobácskájában ekkor ismét maga volt Katinka. Térdére esett, fejét egy székre hajtá, 's imádkozék.

Mély csend künn ugy, mint benn; csak a' falóra rezge lassan és szabályszerűleg atyja mellékszobájában.

Ekkor Katinka fölkelt, az ajtót felnyitá, 's kinéze.

Sűrű fekete éj. Csak néhány egyes, könnyebb göztől körülftyolozott csillag rezge a' halványabb föllegrétegeken, különben fekete vala minden és homályos, a' szemköztti fal fogazatát sem lehet kivenni.

A' szél hozzá surlódék, 's könnyű öltözetét lebegteté; jéghedeg futa meztelen vállain végig, homlokát 's arczeit még is lángolni érzé.

Névtelen félelem vön rajta erőt; magát olly gyöngének, tagait mint szélhűdteknek, fejét olly égőnek érzé, hogy le kellett ülnie.

De e' helyzetet sem állhatá-ki sokáig.

Ah, az órák végtelen hosszúra nyulának, 's még is korán volt vállalatához fogni.

Helyzete hovatovább kinzóbb lön. Szobájában fel 's alá jára, ágyra veté magát, ismét fölkelt, az ablakhoz támaszkodott; de mindenhol csak kevés perczig maradhata; mindenhol üldözik a' bizonytalanság, remegés, aggodalom, türelmetlenségnek ama borzasztó kinjai, melyek mindenki keblét marczangolják, ki ollyat vállal magára, mi erejét fölülmulja.

Ekkor az ó várban egyet ütött az óra.

Hála Istennek! legmélyebb kebléből kiáltott Katinka, mint gonosztevő nő, ki az utósó kinteljes éjet kiállá, 's belépve látja a' poroszlókat, őt a' vesztőhelyre vezetendőket; azután éji lámpáját kioltá, 's meztelen lábbal atyja szobájába csuszant. Lassan és vigyázva felnyitván az ajtót, hallgatódzék; — atyja lassan lélekze — alvék.

Nesztelenül, lábujjhegyeken lépett ágyához, 's lassan emelé kezét a' falon függött kulcs-csomó felé. — Ekkor megmozdult az ősz — lélekzetlenül és szoborként megmerevedve állt a' leányka. — Atyja, mint azelőtt, tova alvék, 's a' leányka lassan magához térve ismét felnyújtózék, míg ujj-hegyeivel a' kulcsesomót eléré.

A' kulcskarikát gondosan emelé-ki a' falkampóból, 's kezét a' kulcsesomóval félelem miatt, hogy netán elejtvé azt, zörej tásasztand, folyvást fölemeltten tartva színtolgy lassan és csöndesen, mint jöve, a' szobából kiment, az ajtót kívülről megtámasztva.

Ekkor mohón sieté a' tornáczon 's hátulsó udvartéren végig.

Itt a' hátulsó vaskaput nem sokára meglelé, felnyitá, 's magas falaktól zártt gyepen, mely egy második kapuhoz vezetett, végig futá.

E' kapuról megfedekezék. Ég! ha a' zárhoz egy kulcs sem ilenék! — Dobogó szívvel több kulcsot próbála, végre az igazira akadt. A' kapu felnyilt, 's Katinka gyorsan lépdelt a' börtönökhöz vezető csigalépcsőkön fölfelé.

A' sötét falakon tapogatódzva a' jól ismertt ajtóhoz ére, mely mögött gyalázatos halálát várá az idegen: a' kulcsot gondosan dugá zárba, 's lassan megforditá azt. Ekkor a' závar felpattant, és a' zörejkor Katinka belseje megrezent.

Gyorsan lépett az idegenhez, ki álmotlanul fekvék ágyán, 's a' Katinka - okozta zörejkor fölemelkedék.

„Mit kell? — akará kérdeni.

„Lassan! — sugá Katinka. — Szót sem; kövessen engem, megszabadítom önt.“

„Megszabadítand? — fojtott hangon kérdé az idegen.

„Csak szaporán, szaporán; különben elkésünk“ — sürgeté Katinka, 's reszkető kezével karján fogá, 's maga után huzá a' meglepettetet.

„De? —

„Lassan!“ — sugá a' leány, 's mindketten, Katinka elől, a' fogoly utána, a' sötét tornácokban tova tapogatódzának.

Ekkor a' kapun át kiléptek a' szabad udvartérre.

„Jobbra tartsunk! — sugá Katinka — balra őr van.“

'S csöndesen csuszta tova a' falak mellett, míg a' börtönépületet megkerülvén a' bástyaboltokhoz értek.

Katinka itt egy nagy, tölgypadlókból ácsolt 's megvasaltt ajtót nyitá-fel, és védenczét egy sötét, de téres boltba, hol több régi álgyúcsó hevert, tolá.

„Itt marad ön reggelig. Ekkor majd élelemszerekkel látom-el önt. Innen a' legelső sötét éjjel a' néhol rozszantt sánczon át könnyen juthat a' vízárókig, honnan nem leend nehéz elillannia.“

A' fogoly csudálattal hallgatá a' fiatal leány szavait. — ,Hogyan kell 's lehet köszönnöm önnek? — kiálta. — O szólljon, mi indítá önt e' feláldozásra?'

„Bocsásson! — mondá Katinka — mennem kell.“

„Csak egyet; mi oka, hogy mind ezt ön érettem tenni meré?'

„Azt Isten tudja és én, 's más soha nem tudandja!“ — viszonzá Katinka, 's az ajtón kisurrana. A' zár lecsukkant, a' kulcs nyikorgott, 's a' leány légi árny-alakként a' kőfal mellett tovacsuszt.

Lakához ért. Szemesen, mély lélekzetét erőszakosan lenyomva, lépett atyja szobájába, 's a' kulcsesomót a' nélkül, hogy emez észre venné, falra akasztá, és szobácskájába siette.

Csak ide érve látá tökélyesen át a' vészt, mellynek magát kitevé, 's merénye nagyságát. Ugy érzé magát, mint ama lovag, ki a' nélkül, hogy tudta volna, a' befagyott bodami tón lovagolt, 's midőn a' tulpartra érve hallá, minden lépten mi veszélyben forgott, ijedtében lováról holtan zuhant-le.

Gyöngéd testalkata elalélt a' természetfölötti erőfeszítés 's kedélye erőszakos felizgatása miatt.

Elgyöngültten dült ágyára, érzékei tünelgének.

Másnap a' porkoláb szobájában már batra járt a' régi falóra, 's leánya még sem jött, hogy, mint mindig tenni szokott, reggelit adjon elébe, 's gyöngéd atyai gondtól meghatva az öreg Manhard, Katinka szobácskájába siette.

De mennyire elrémult, midőn gyermekét halványnak, láztól zöcskölvé, zavartt vonásokkal, kuszált hajjal ágyban lelé.

„Mi történt veled gyermekem? Istenért szóllj!“ — mondá a' megrongálttnak.

„Nem jól vagyok — fogvaczogva felelt a' leányka — de csak kis béketürése legyen, bizonyosan tudom, hogy jobban leszek.“

„Te beteg vagy gyermekem! — kiáltott a' megrémültt öreg — igen beteg; én gyógyászért megyek.“

„Nem, nem!“ — legnagyobb hévvel viszonzá Katinka.

E' perczben Fridrik lépett a' szobába, kinek Katinka miatti aggodalma nem engedé tovább honn maradnia, 's ki, mielőtt munkára menne, látni akará, hogy' van a' leány.

„Ah jó ég — jajgata — legott gondolám, hogy őt betegen találom!“

„Fridrik! — kiáltott Manhard — nyomban orvosért a' vár első emeletében, az öreg Márta utba igazítand.“

„Semmi gyógyász!“ — nyögött Katinka, 's fölkelni törekvék; de Fridrik nyilsebesen kirohant az ajtón.

Katinka legkínosb nyugtalansággal telve párnái közt kotorászott, 's az öreg hasztalan inté, lenne nyugottan, 's betegségét türelmetlenségével ne nagyobbbitná. Katinka mindig csak a' boltba zárt idegenre gondola.

Képzelete legszemszuróbb színekkel festé kétségbeestét, gyámmoltalanságát, mellybe tétetnék, ha gátolva lenne hozzá mehetni, 's olly aggodalmat ébreszte benne, melly minden perczcel növekvék, és homlokából sűrű veriték-cseppeket sajtolta.

Ekkor Fridrikkel gyógyász lépett a' szobába. Ez a' leánykára néze, üterét tapintá, 's atyjához, kivel félre lépett, szólla: „leányának legott gyógyszereket rendelék; legyen gondja, hogy rendesen bevegye. A' leányka idegrendszere nagyon el van gyöngülve; azt tartom mégis, hogy a' betegség néhány nap alatt elmulik.“

„Néhány nap alatt!“ — kiáltott Katinka, ki a' gyógyász utolsó szavait hallá, ijedés miatt majd megdermedve.

„Igen, gyermekem! — válaszolt a' gyógyász — csak nyugalom, 's jól leend minden!“

„Nyugalom! nyugalom!“ jajgatott Katinka, szellemével látva az éh-kinoktól marczanglott idegen mint rázza a' vasajtót, 's kétségbeesve mint fetreng a' földön.

„Ah térjen magához, kedves Katinka—inté Fridrik.—Ön olly szokatlanul van megindulva, mint soha nem látám. Nyugtassa-meg kedélyét, bármi legyen szíven, még mindennek jó vége leend.“

„A' leányka engem aggódtat! — szólt az orvos, ki gyógyszereit azalatt papírra írta. — Legyen gondja, hogy ágyát el ne hagyja.“

„Ah Istenem, hát még e' szerencsétlenségnek is kelle öreg fejemet érni!“ panaszkodék Manhard, 's nyomban az öreg Mártát híván, neki meghagyá, hogy Katinkánál, őt ápolandó, maradjon.

Fridrik ezalatt minden ékesszóllását pazarlá, hogy Katinkát, kit az aggodalom majd magán kívül ragadott, megnyugtassa.

Ő zokogott, kezeit tördelé, esengett, engednék-meg neki fölkelni; ő nem érzi magát olly rossz, mint gondolják; 's midőn azt megtagadák tőle, tagai kétségbeesettként rángódnak.

Végre eszméi mindig jobban összezavarodtak, míg szavai minden összefüggést elvesztének. Vad lázábrándok hevíték velejét.

E' perczben fogolyór lépett a' szobába, jelentve a' porkolábnak hogy a' halálra ítélt rab börtönéből eltűnt; mire Manhard sietve, de könyező szemekkel, a' szobát elhagyá.

Az öreg Manhard, Fridrik 's a' gyógyász ujra Katinka betegágyánál állának, midőn ez, ismét értelem ereje birtokában, halványan 's elgyöngülten a' jelenvoltakat rendre néz.

„Leányom! — kiáltott a' szomorgó atya,—hog'y érzed magadat?“

Elgyöngülve sugá a' leány: „ugy látszik, hogy magamon kívül valék; mondjátok-meg, ugy van-e?“

„Minek az—mondá az atya—csak meggyógyulásodra gondolj!“

„Nem, nem! — kiáltott Katinka, kinek a' bástyaboltbani fogoly egyszerre jutta eszébe, 's keblében a' miatti aggodalom egész erővel fölébredte. — Mi sokáig fekvém ez állapotban?“

„Nem sokáig, kedves gyermek!“ — nyugtatólag válaszolt az atya.

„Az Istenért, mi sokáig?“ — kérde Katinka egész testében remegve.

„Ma 14. napja!“ — felelt az öreg Márta, ki az ágy végén állva, Katinkát az által megnyugtadni vélé.

„Tizennégy napja! — kiáltott Katinka magán kívül, 's mindkét kezével hosszú hajában tépászott. — Ah, ugy gyilkosa vagyok én, ki őt megszabadítani akarám!“ — jajgatott azután, göresös zokogásra fakadva.

„Kit?“ — csudálva kérde Manhard.

„A' halálra ítélt szökevényt! — zokogott Katinka — O siesetek a' második bástyaboltba, tán él még. De nem, nem — sikolta újra, mialatt könyfolyam özönle halvány arczain alá — ő már meghalt!“

Bámulat és ijedés miatt Manhard és Fridrik magukon kívül állának, 's mind ketten hívék, hogy Katinka újra lázrohamban beszélt. de tagmozgatásai ellenkezőt világosan mutatának.

Fridrik, kinek szemei előtt a' titokteljes fátyol, melly Katinka magaviseletét fődé, hirtelen szétfoszlék, nem lelt szót, hogy a' leányt vigasztalná. Ah, ő önmagát sem vigasztalhatá!

De nagy önlgyőzéssel törekvék nyugtatni a' kétségbeesőt, míg atyja a' bástyaboltba siet.

A' szegény Fridrik törekvése hasztalan volt. Katinka kétségbe este határokat nem ismert, 's eszmélete vad lázábrándokban újra elveszett.

Manhard a' megnevezett boltban ajtó mellett egy ágyúcsőnél földön kinyújtózva lelé a' rabot, ki éhen halt-meg.

Kevés nap mulva, miután holttestét eltakaríták, Katinkát is, kinek elméje vissza nem tért, sirba vivék.

A' szegény Fridrik még azon este vándorizsákját összeköté, 's a' széles világba ment. Mellyik-zugában találándja-fel utazása célját azt nem, de azt tudá, hogy elvesztett életszerencsáját sehol föl nem lelhetendi.

Németből.

L—t—y A—r.

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. Richmonban, angol országban, oct. 1-jén szenderült örök életre mltgos Németujvári gróf Batthyány Gusztáv ur hitese, született Ahrenfeld Vilma báróné. (Első férje gróf Bubna, es. k. osztályvezér volt.) Gyászolják elhunytát férje 's gyermekei, Edmund és Gusztáv.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Kigyó-diófa Guinában. — Több év óta — így beszéli Schomburg ur — George-Town-ban, Demerarában, olly diókat ettem, melyeket a' vidék belső részeiből hoztak, 's melyeknek magva, ha a' gyümölcs felnyitattott és héjja levonatott, nagyon hasonlita a' kigyóhoz. A' fő, szemek, szája, 's minden olly pontosan látszék képezve, mintha csak emberkéz készítette volna. A' gyarmatlakosok azonban e' gyümölcsöt termő fát nem ismerték; a' diókat közönségesen az évenként kiáradni szokott Essequibo folyamnak ágyába visszavonultta után találják, 's a' gyümölcs alakja miatt azt a' kigyóméreg ellenmérgeének tartják. Midőn Arubában Essequibo mellett tartózkodám, Richardson ur azt állitá, hogy e' diók a' környékben kevés számmal létező nagy fákon teremnek. És e' fákat egy patak partján, és Legnan, Wakenean szigeteken Essequibo torkolatjánál láttam. A' fák virágai még nem voltak annyira kifejlődve, hogy a' növény osztályát 's rendjét pontosan meghatározhattam volna; de kétségen kívül a' Terebinthaceák sorához tartoznak, és közeli rokonuk a' Juglandeáknak. A' virágnak három hím és egy anyaszála van; a' kehely vájt téglalakú (imbriqué), minél fogva kész valék e' növényt Carya vagy Juglansnak tartani; a' levelek azonban gömbölyűk 's pubák, hqlott amazoké hegyesek.

KÜLÖNFÉLE.

Különbféle nemzetek szépség iránti részletes fogalmaik.

A' föld népe és nemzedékei már legrégibb idők óta igen különböző nézetekben képzelék a' szépséget létezni. Így p. o. Persia ős lakosai ugyan e' nözetből a' szakálszört gondosan kiszaggatták. A' régi Hunnok a' gyenge ivadékok arcát megpörzsölék, h gy férfikorban őket a' szakál és pofaször vagy is barkó meg ne rutitná. A' quitoi Indus legnagyobb sérelme pedig az, mikor haját lenyirik. A' Grönländiak is csak gyász alkalmával, vagy midőn a' házasságról egészen lemondottak, szokták hajokat lenyiretni. A' régi Gallok a' hosszú haját leginkább kedvelték, 's ezt mint, jelenleg még a' Svédek teszik, holmi irral vörösré festették: az ős Teutonok vagy németek ellenben a' szőke haját szerették; azért is azt kecskefagyú és bükhamuból készült szappannal szokták szőkére párlani. A' Marian sziget női hajokat holmi titkos vízzel hó-fejérré festik. Hajdan a' vén zsidó nők hajokat aranyporral fényes sárgára porozták: Maleckva lakosai pedig hajokat napoként lenyirik, valámig egészen meg nem feketülnek. Leger egy isséri királyt látott, ki szakálát 20 apró fűrtre választva, minden fűrt közé 60 drágakövet illesztett; udvarnokai pedig szakálfűrtjeik közt apró esergöket viseltek.

A' szemfestés a' kelet számos szépeinél nem kevésbbé szembetűnő. Ezen már a' nyugotra is elterült divat egyedül onnan látszatik credni. — A' görög

és romai nők valamely különös szépségnek tartattak, hogyha azt (pel) barnára festhették. Florida szépei a' szembogárt és körzetét rajzónnal színesítik. — Az új görög és török asszonyok égett gyimőcza-porral (elefantosont) szokják szemöldjeiket söt szemeiket is feketébbre festeni: ezt holmi ezüst vagy arany tüvel eszközlik, mit megnyálazva 's a' gyimőcza-lisztbe mártva elég simán a' szemgolyó és szemhéj közé nyomintnak. Arábiában csak a' nagy szem kecses; azért is különös egyének jó fizetés mellett egyedül azzal foglalkoznak, hogy az előbbkelő ifjúság szemhéjját időről időre vagy szakaszonként felvonják, és így a' kitágultt szemhéjnyílásból a' szemeket inkább ki-düllesszék. E' műtételben pedig olly ügyesek, hogy már a' leggyengébb gyermeknél is jó nagy borjú-szemeket képeznek. Sinában ellenben a' szemök vagy is nagy szem a' legrutabb; azért is minden urné azon törekszik, hogy minél kisebb szeme legyen: melly okból maguk is a' gyenge leánykák szemhéjjait majdnem szüntelen keresztbe huzogatják, hogy a' nyílás keskeny de hosszú legyen. A' szemöld nélküli ábrázat nálunk elcsufítónak tetszik, és még is a' sierra-leonci négerek a' révpartoknál, ugy szintén ős Brazília női, Phison lakói és Ázsia több asszonyai szemöldjeiket egész gondossággal kitépdelék.

Alakja és színe nem csekélyebb változásokat szenved. Az aranyrév némberei vörösre és fejérré festik, a' Jeckok kékre, az arabnők feketére. Ázsia némely urnéi egészen lenyírik, és a' szép természetben ugy kívánnak segítni, hogy fekete színnel gömbölyű és hegyével egész homlokig fölnyúló szemöldöket festnek.

Még a' körmök alakja is divat alá kerül, hogy azokat a' hiúság és részletes szépségi balvélemény elrombálja. Igy nem kevés nép a' hosszú körmöket kedveli. Sinában a' tudósok és tanárok, hogy az alsóbb rend és a' esajvadék néptől megkülönböztessenek, körmeiket hüvelknyi hosszúra is megnövesztik. A' kis ujjnak körmét egy Sinai sem metéli-meg, a' kézműveseken kívül. Sinában több olly tánczosnőt láthatni, ki csupa hiú kacérságból ujjai hegyére hosszú sárga rézkörmöket illesztget.

Sinában az apró vagy inkább törpe lábak azóta szüntelen divatoznak, mióta egy igen szép sinai hercegnőnek rendkívül apró lábai voltak. Azért is a' fensőbb rendű leányok lábait jókorán rézsarukba fűzik, hogy tovább ne nyúl-hessenek.

Az Afrika beljében tanyázó Maurok a' testes kövérséget valami szerfelett különös szépségnek tartják, azért is egy igazi mór szépségtől általjában megkiváncsítatik, hogy legalább is olly kövér legyen, hogy csak két rabszolga segédelmével járhasson; tökélyes deli szépnek pedig csak az tartatik, ki egy egész tevetérhet nyom. Már a' leggyengébb korban főtörökvés e' képzeltt szépséget megszerezni; azért is már a' kis leányka kénytetik időnként bizonyos mennyiségű kuszkuszt fölfalni, és reá egy nagy csésze tevetetjet föl-hörpölni; ha elégséges étvágya pedig nem volna, a' szegény gyermeket még veréssel is kénytetik a' nagy ehetőségre. Mungo Park személyesen láthatá, miként egy szép leányka egész óráig sirva tartá kezében a' nagy tejes csészét, kit anyja mind annyiszor irgalmatlanul megbotozott, valahányszor észre vevé, hogy a' kirendeltt tejet nem nyeldezé. Mind a' mellett ezen önkény elleni hizlalás az ottani leánykák emésztő erejét éppen nem zavarja-meg; mert csak nem sok idő telve olly nagy testességhez jutnak, melly a' jó kedvű mórnál még a' kypruszi Venus minden varázs kecséit is jóval fö-lülmulja. Algir tájékán még a' pórléányt sem adják előbb férjhez, míg előre

vagy két hónapig bezárva ugyancsak jól ki nem hizlalták. A' hizodalmas jól-ehető szépséget a' déli Amerikában honosultt europai ivadék is már meglehetősen megízlelte; mert Demerary hollandi gyarmatban, egy angol orvos mind a' két nemnek nagyehető és igazi strucz-gyomrát imigy rajzoló. — Egy esti vigalmon némi fiatal urné volt szomszédom, ki így töltözködék. Először is, hogy ön vallomása szerint szájizét némileg fölízgassa, fél üveg maderai bort, 4 font vestfali sonkát és legalább 2 font fejeér czipót falt-föl. Azután 24 étekből szint' annyi jókora adagot és 3 jó nagy üveg bordeauxi bort nyelt-el. Majd ismét 2 font csemegét és félüveg malagai bort elmorzsolván, egy negyed óráig a' pamlagra lefeküdt. Csekély pihenés után esti tíz órától kezdve egész éjfélutáni 3 óráig szüntelen tánczolt. Szünetkor ismét, minden fél órában limonadét, sert, punesot 's más efféle italokat, ugyan csak óriási adagokban hörpölt. Így azután nem is bámulhatni, hogy ezen előkelő még csak 25 évű szépségnek karjai a' legidomosabb kurirsarukhoz hasonlítának.

(I ége következik.)

Beirut. Minthogy most minden ajkon a' keleti kérdés első áldozatja, Beirutnak, neve forog, úgy hisszük, t. olvasóinknak kedves szolgálatot teszünk, ha annak rövid leiratát, miképp' az egy új utazási rajzban áll, közöljük. Beirut, hajdan Barytas, Baratus, eredetileg (alapítója Gergeseus, Chanaan 5-ik fijáról) Geris, 's a' Rómaiak korában Felix Julia-nak nevezetett, egyike a' földközi tenger mellett feküdt legnevezetesebb phöniciái városoknak. Mint római gyarmat, Augustus császár különös kegyelméből, római polgári jogot kapott. Idősb Herodes és Agrippa király templomok, oszlopos-csarnokok, színházakkal és fürdőkkel ékesítették. A' mostani várostól kissé délnek, nevezetesen a' tengerpart hosszában Sidon felé, még láthatók romjai, u. m. oszlopdarabok 's mozaik padlata valamely régi épületnek, hihetőleg színháznak. A' saracénoktól két hónapi vizen és szárazon folytatott ostrom által 1111-ki ápril havában elvevén 1-ső Balduin, 1187-ben ismét visszafoglalta Saladin, 10 év múlva ismét a' keresztések hatalmába esvén, a' pogányok által többször feldulatott, 's részenként ismét fölépítettett. Kikötője híres volt; most azonban annyira elönté a' homok, hogy nagyobb hajók csak álgú-lövésnyire közeledhetnek a' parthoz. Beirut fekvése, a' kikötőből tekintve, festőleges. A' meredeken lekonyuló szirtek, mellyek északnak 's délnek a' várost körül-fonják, a' révben, mellynek kanyarulatánál a' mostani városka fekszik, kellemes kertekkel fedvék, mellyekben szeder- citrom- narancs- és sykomer-fák buján tenyésznek, mellyeknek kaktusz-repkényezte csoportozataik közül, tömérdek várnemű mezei-lak orma tűnik-ki, 's ezek a' városhoz csatlakozván, annak nagy kiterjedtségű tekintetet adnak. A' keleti színenekben zöldelő halmok domborodnak-fel, 's ezeken túl a' fölséges Libanon látszik hó-fedte fejével égbe nyulni. A' beiruthi házak ók 's roszul építvék, az utszák pedig keskenyek 's tisztátlanok. Januarius elsőjén a' földrengés, melly a' phöniciái partokon 's Palästina több városában annyi kárt okozott, Beiruttal is érezteté némileg hatalmát. A' lakosság, mellynek egy része keresztény, mintegy 10.000-re megy. Van a' kapuczinusoknak egy conventje, ebben két pater, 's ezeknek (Beirutban az egyetlen katolikus) kis szentegyháza is.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi² betüivel, angol vas-sajtón
uri útsza 453.